

רע"פ 4830/20 - אשר סoiseה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4830/20

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

ה המבקש:

אשר סoiseה

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט
המחוזי בירושלים ב-ע"פ 15518-09-19
שניתנה על ידי השופטים א' דראל, ע'
זינגר וא' רון

בשם המבקש:

עו"ד מיכאל עירוני

החלטה

1. לפניו בקשר לתושת ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטים א' דראל, ע' זינגר וא' רון) בע"פ 15518-09-19, בגדודו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דין וגזר דין של בית משפט השלום בירושלים (השופט י' מינטקביץ) בת"פ 18-09-2019 ובת"פ 29855-09-18 מימין 26.5.2019 ו- 11.6.2020 בהתאם.

2. נגד המבקש הוגש שני כתבי אישום שעניןם בעבירות התפרצויות וגנבה בשני אירועים שונים.

על פי המתואר בכתב האישום הראשון, ביום 4.8.2018 הגיע המבקש לבניין משרדים בירושלים וניסה להיכנס למספר משרדים על ידי דחיפת דלתותיהם עם משקל גופו, באמצעות ברגליו, ותוך החדרת חפץ לחורי המנעולים – כל זאת ללא הצלחה. בהמשך שבר המבקש את דלתו של אחד משרדים, ונכנס אליו ויצא ממנו פעמיים מספר. משבחין עמוד 1

במצלמת אבטחה שהיתה במסדרון, לפקח המבוקש פיסת נייר, הרטיב אותה ברוקן וכיסה באמצעותה את עינית המצלמה. בהמשך לכך, פרץ המבוקש לשני משרדים נוספים, הותרים בא-סדר, ואף גנב מחשב נייד אחד מהם.

על פי המתואר בכתב האישום השני, ביום 20.8.2018 התפרץ המבוקש לדירת מגורים בירושלים, גנב ממנו סכום כסף בסך 9,350 דולר ו-400 ש"ח, 2 שרשרות ועגילי זהב, והוותרה בא-סדר.

בגין מעשי המתוארים בשני כתבי האישום, אשר נדונו ייחדיו (וכנוו להלן האישום הראשון והאישום השני בהתאם), יוכסו למבוקש עבירות של התפרצויות לבניין שאיןו מקום מגורים או תפילה וביצוע גנבה, לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: החוק); התפרצויות לבניין שאיןו מקום מגורים או תפילה בכונה לבצע גנבה (2) עבירות), לפי סעיף 407(א) לחוק; ניסיון התפרצויות כאמור (ריבוי עבירות), לפי סעיפים 407(א) ו-25 לחוק; היזק לרכוש במידה (3) עבירות), לפי סעיף 452 לחוק; התפרצויות למקום מגורים בכונה לבצע גנבה, לפי סעיף 406(ב) לחוק; וגנבה, לפי סעיף 384 לחוק.

3. ביום 1.5.2019, לאחר שמייעת ראיות התביעה, חזר בו המבוקש מכפирתו הכללית בכתב האישום, והואודה בפתח עדותו בעובדות האישום הראשון. פרשת ההגנה התמקדה אפוא בעובדות האישום השני שבו המשיך לכפור המבוקש.

4. לאחר שמייעת ראיות, הרשיע בית משפט השלום את המבוקש בעבירות שיוחסו לו בשני האישומים.

נקבע כי גבר שנמצא במסדרון הסמוך לדירה שנפרצה, הcliffe פרופיל גנטי זהה לדגימת דנ"א שנלקחה מהמבוקש; כי שכיחותו של מטען גנטי דומה בקרב האוכלוסייה הישראלית היא אחד ליוטר ממיליארד; כי הגבר נשמר באופן מרגע תפיסתה בזירה ועד בדיקתה במעבדה; כי קודם להתפרצויות הייתה הגרב בתוך ארון בדירה שנפרצה, כעולה מעדותה של בעל הדירה; וכי המבוקש לא הציע כל הסבר להימצאות הדנ"א שלו בזירה.

בית משפט השלום קיבל כמהימנה את עדות השוטרים וחוקר היזרה מטעם המשيبة, שעל פי עדותם הגרב החזקקה "בתוך שקיית סגורה, חתומה וממוספרת" במשך הזמן שחלף מהתפיסה ועד לבדיקתה במעבדה, ומשכך דחה את טענת המבוקש בדבר פער בשרשורת החזקתה שיש בו, לשיטתו, כדי לעורר ספק סביר באש灭תו. כן נקבע כי אין מניעה לבסס את הרשות המבוקש על ראיית דנ"א יחידה שנמצאה בזירה, כאשר לא ניתן הסבר סביר אחר להימצאותה במקום.

בית המשפט דחה את טענת המבוקש לפיה יש ליתן משקל לכפирתו באישום השני לנוכח הודאתו באישום הראשון, וקבע כי אין בכך כדי להיעיד על מהימנות גרסתו. זאת, הן מכיוון שבפתח משפטו כפר המבוקש כפירה כללית בשני האישומים והואודה בעובדות האישום הראשון רק לאחר שמייעת ראיות התביעה נגדו; הן לנוכח העובדה שהמבוקש הוסיף להכחיש בעדותו בבית המשפט את גניבת המחשב הניד מבניין המשרדים, חרף הודאתו בכך במסגרת בעבודות האישום הראשון.

לבסוף, נדחתה טענת המבוקש בדבר אי בדיקת כיווני חקירה נוספים, ונקבע כי לא היה בהם צורך כדי לבסס את הרשותו מעבר לספק סביר.

5. בגזר דין עמד בית משפט השלום על הצורך בקייעת מתחמי ענישה שונים לשני האישומים, בין היתר, בשל השוני בערכיהם המוגנים שנפגעו מביצועם.

אשר לאיושם הראשון, נקבע כי הערכיהם שנפגעו ענינים בשמירה על הקניין והרכוש, הגנה על מקום עסקו של אדם, והגנה על בטחון הציבור; וכי פריצה למקום עסק וגניבת מחשב עלולות לגרום לנזקים עיקיפים החורגים ממשוי הממשי של הנזק שנגרם בפריצה, הן לבעל העסק, הן לציבור הנדרש לשאת المسؤولות הביטוח.

בהתיחס לאיושם השני, נקבע כי מלבד הפגיעה הכלכלית שחוות קרבן העבירה, ופגיעה אף תחושת הביטחון האישי שלו ופרטיו, וכי נוכחות אופיה של העבירה, היא עלולה להתדרדר גם לביצוע עבירות אלימות קשות.

בשים לב להיקף הפריצות ולנזקים שנגרמו במהלך, כמו גם למידיניות הענישה הנהוגת, נקבע כי מתחם העונש ההולם את מעשיו של המבוקש באישום הראשון הוא 8-32 חודשים מאסר בפועל, ושנת מאסר עד שלוש שנים מאסר בפועל באישום השני, לצד עונשים נלוויים.

6. במסגרת הנסיבות שאין קשורות לביצוע העבירות, צינו עבורי הפלילי של המבוקש, שהורשע בעשרות עבירות בעבר, ואף ריצה עונשי מאסר ממושכים; העובדה שהעבירות בוצעו בשלושה חודשים בלבד לאחר שחרורו ממאסר של כ-8 שנים; וכן כי במסגרת הליכי המעצר שוחרר המבוקש לקהילה טיפולית, אך נעצר מחדש שלא עמד בתנאייה.

הודאותו של המבוקש באישום הראשון נשקללה לקולא, אולם נקבע כי יש ליתן לה משקל מועט, שכן היא באה לאחר שמיית מלאה ראיות התביעה, ובכלל זה תיעוד חזותי של מצלמת האבטחה בבניין, בו נראה המבוקש באופן ברור, וכן דג"א שהותיר בזירה.

ኖכח האמור, ומכיון שעונשיהם שהוטלו על המבוקש בעבר לא הרתיעו אותו, נקבע כי עונשו יגזר "בצדו הגבוה של המתחם".

7. על המבוקש נגזרו אפוא העונשים הבאים: 28 חודשים מאסר בפועל בגין האישום הראשון, ו-32 חודשים מאסר בפועל בגין האישום השני, שירוצו חלקם בחופף, ובמשך הכל 4 שנים מאסר בפועל; הופעל במצטבר עונש מאסר מותנה של 6 חודשים שהיה תליין ועומד נגדו; שנת מאסר על תנאי למשך 3 שנים לביל עبور עבירות רכוש מסווג פשע; 6 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים לביל עبور עבירות רכוש מסווג עוון; פיצוי למתלוננת שדירותה נפרצה בסך של 40,000 ש"ח; ופיצוי למתלונן שמחשבו נגנב בסך של 10,000 ש"ח.

.8. בית המשפט המחויז דחה את ערעור המבקש הן על הכרעת הדין, הן על גזר הדין.

בהתיחס להכרעת הדין, בית המשפט המחויז לא מצא מקום להתערב בקביעותיו העובדיות של בית משפט השלום. משכך, טענת המבקש בדבר כיוני חקירה שלא נחקרו על ידי המשיבה - נדחתה, ונקבע כי בהינתן ראיית הדן"א שנמצאה, לא היה מקום בחקירה נרחבת יותר מזו שבוצעה בפועל.

אשר לגור הדין, נקבע כי העונשים שהוטלו על המבקש אמנים קלים, אולם הם הולמים את חומרת מעשיו ואת "עbero הפלילי המכבד מאד"; וכי לא נפלה טעות בקביעת שני מתחמי ענישה שונים, וזאת העובה כי עסקין באירועים שארעו בזמןים שונים, ושבগיעתם בערכיהם המוגנים שונה.

.9. מכאן הבקשה שלפני, במסגרת שב המבקש על טענותיו ביחס לשרשרת ההחזקה בגרב שנתגלתה בזירה וביחס לדגימת הדן"א שנלקחה ממנו; והואיף וטعن כי הימנעות המשיבה מבחן אפיקי חקירה נוספים אינה מאפשרת לבסס את הרשותו, על סמך ראייה יחידה, מעבר לספק סביר.

ביחס לגור דין נטען, כי העונש שהוטל על המבקש בגין האישום השני חריג ממדיניות הענישה המקובלת; כי מצבו הכלכלי אינם מאפשרו לשולם את הפיצויים שהושתו עליו במוודם; וכי לא הוצגו ראיות באשר לערכו של המחבר הניד שגנגב שיש בהן כדי להצדיק את סכום הפיצוי שהושת עלי בגין גניבתו.

.10. דין הבקשה להידחות.

cidou, רשות לערער בגלגול שלishi לא תינתן אלא במקרים חריגים שבהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות ציבורית רוחנית, או כאשר מתעורר חשש כי לבקשת נגרם עיוות דין מהותי או אי צדק קיצוני. זאת ועוד, רשות לערער על חומרת העונש תינתן רק במקרים שבו היתה סטייה קיצונית מרמת הענישה המקובלת.

הבקשה דן, הממקדת בעניינו הפרטני של המבקש, אינה נמנית עם מקרים אלו.

טענותיו העובדיות של המבקש נגד הכרעת הדין, נדונו ונדחו על ידי שתי הרכאות שדנו בעניינו, והלכה היא כי ערצת העורו, וכל וחומר "בגלגול שלishi", לא תיטה להתערב במצבי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי הרכאה הדינית (רע"פ 20/1870 גנישן מדינת ישראל, פסקה 7 (17.3.2020)).

.11. אשר למידת העונש, בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתה הרבה של עבירות התפרצויות לדירות מגורים, המערערת את ביטחונו של האזרח בביתו-מבצרו, ופגעת באורח קשה בקנינו ובפרטיו (מהעת האחונה, ראו ברע"פ 20/3565 לביא נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (14.6.2020)).

כך, על אחת כמה וכמה כאשר לחובת המבקש עומדות הרשעות רבות בעבירות רכוש, כאשר תקופות מסאר

ממושכות שריצה בין כתלי בית המאסר לא הרתינו אותו מלהשוב ולבצע עבירות דומות. יתר על כן, חומרה רבה יש ליחס לכך שה המבקש ביצע את העבירות מושא האישומים דין תוך חודשים ספורים מיום שחררו, ובשעה שתלויה עומדת נגדו עונש מאסר מוותנה.

בנסיבות אלה, דומה כי לא ניתן לאין את מסוכנותו של המבקש לציבור אלא בדרך של כליאתו לתקופה ממושכת מהורי סORG ובריח. ממילא, לא שוכנעתי כי נגרם לו עיוות דין כלשהו, ודאי שלא כזה שיש בו כדי להצדיק מתן רשות ערעור בעניינו.

.12. הבקשה נדחתת אפוא.

ניתנה היום, ז' באב התש"ף (28.7.2020).

שפט